

ФРОЛОВА ОЛЕНА ГРИГОРІВНА

д-р юрид. наук,
професор кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ДО ПРОБЛЕМ ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

В юридичній науковій, науково-практичній, довідковій, навчальній і навчально-методичній літературі існує достатньо велика кількість наукових праць із визначення поняття громадського порядку, вияву та розробки проблем його охорони та успішного забезпечення громадської безпеки. Разом з тим і нині ці проблеми залишаються актуальними, а новий час, нові соціальні, правові, політичні, економічні, господарські та інші революційні перетворення в Україні породжують й нові та загострюють старі проблеми в цій сфері.

Підсумовуючи точки зору різних авторів [1, с. 230-236; 2, с. 166-174; 3, с. 472-490 тощо], зазначимо, що під громадським порядком сьогодні, як правило, розуміють певну упорядковану систему відносин між людьми і водночас певний порядок чи режим функціонування такої системи суспільних відносин, які виникають або утворюються та функціонують на основі загальноприйнятих у суспільстві правил поведінки як окремих людей, так і їх різних груп, об'єднань чи пластів та гуртожитку і суспільства в цілому, і склалися у суспільстві певних держав чи серед населення певних регіонів в результаті їх історичної еволюції чи реформування. Регулюється така система суспільних відносин, в першу чергу і насамперед, системою правових норм, передбачених чинним законодавством та іншими нормативно-правовими актами, а також додатково системою неправових норм, закріплених у звичаях, моральних устоях та традиціях та інших видах соціальних норм, які формуються у суспільстві в ході і в результаті його історичного,

соціально-політичного, правового, економічного та іншого розвитку.

Для більшості пересічних громадян, незалежно від їх національності, роду, віку, виду та рівня освіти і таке інше існування громадського порядку пов'язується, насамперед, із забезпеченням мирних і спокійних, благополучних і найбільш сприятливих умов для життя та праці людей, їх відпочинку та розвитку, виховання й освіти дітей і таке інше. А звідси, якщо вищезазначені умови державою і відповідними уповноваженими законом правоохоронними органами з тих чи інших причин не забезпечуються, то це неминуче призводить до того, що більшість людей починає вважати, що громадський порядок не забезпечується і неприпустимо порушується. Це породжує небезпідставну тривогу в суспільстві, почуття небезпеки у людей, і, врешті-решт, викликає нові проблеми у забезпеченні громадського порядку, зокрема, спочатку поодинокі вирази громадської недовіри до всіх гілок влади і правоохоронних органів та їх можливостей та незадоволення станом громадського порядку, громадської безпеки і правопорядку у цілому, а потім і масові народні заворушення, які негативно впливають та ще більше порушують і руйнують громадський порядок, ускладнюють оперативну обстановку та криміногенну ситуацію в державі, що і далі продовжують погіршуватися (по типу з часом наростаючої за своєю силою цепної реакції з негативним зворотнім зв'язком), що нині і відбувається в нашій країні, особливо на її сході. Звідси й особа актуальність сучасних проблем в адміністративній та адміністративно-юрисдикційній діяльності ОВС із питань охорони громадського порядку і забезпечення громадської безпеки в Україні.

Розглянемо ж коріння, походження і розвиток деяких з сучасних проблем охорони громадського порядку в державі, без розгляду яких не можна науково-обгрунтовано розробити

ефективні шляхи розв'язання цих проблем і здійснити на практиці своєчасну і надійну охорону громадського порядку та успішне забезпечення громадської безпеки в Україні. Спочатку нагадаємо, що впродовж багатьох віків українські землі розвивалися по суті у різних цивілізаційних системах. У складі різних держав український етнос зазнав значних асиміляційних впливів російських, польських, австрійських, угорських та інших культур, а сучасні українські регіони відрізняються один від одного не лише господарською та соціальною структурою, але й суспільними настроями, відмінними зовнішніми орієнтаціями населення, специфічними етноконфесійними проблемами тощо [4, с.1]. Історичні джерела [5, с. 275-295; 6, с. 8; 7; 8 тощо] свідчать, що історичний розвиток українських земель обумовив існування певних відмінностей у психіці, культурі, політичному та економічному способах життя мешканців різних регіонів України. Так, існують значні відмінності між Правобережною, Лівобережною і Західною Україною, іншими регіонами України. Наприклад, Лівобережна Україна увійшла до складу Російської імперії у 1654 р., Правобережна – в 1793 р., а Галичина – лише в 1939 р., що звичайно спричинило формування різних рівнів ментальностей, культур, релігійності та правосвідомості. В різні періоди українські землі знаходилися у складі Австрії, Польщі, Росії, Угорщини і т.д., а отже, формувалися під впливом різних культур, релігій, правових систем, що й обумовило наявність сучасних відмінностей, які тим або іншим чином і сьогодні впливають на уклад життя, традиції, звички, відношення до закону. Завдяки своєму географічному положенню та природним багатствам Україна на початку ХХ ст. була одним із промислово найрозвиненіших регіонів Російської імперії. Особливістю процесу її промислового зростання був нерівномірний розвиток регіонів. Якщо Схід України досить

швидко перейшов в індустріальну стадію розвитку, то західний та південно-західний райони орієнтувалися здебільшого на аграрний сектор. Це при тому, що Лівобережжя, де довго зберігалися залишки кріпатства, помітно відставало від інших регіонів України. Історичні джерела вказують й на те, що вже в ці часи в Україні закладався фундамент для сучасних відмінностей регіонів. Наприклад, Донбас та сучасний Луганськ стали центрами вугільної промисловості, Нікопольський басейн – марганцевої, Кривий Ріг – залізородної, Правобережжя і частково Лівобережжя – цукрової, західні регіони зберігали аграрну спеціалізацію тощо. Центри промислового виробництва з часом сформувалися і набули загальнодержавного значення, що є характерним і у теперішній час. Згодом вони перетворилися у великі високо урбанізовані промислові центри з великою купою невирішених екологічних та соціальних проблем, порівняно з аграрними західними чи центральними регіонами. Безумовно, такі особливості історично заклали передумови певних нинішніх проблем і значне потенційне кримінологічне навантаження, що потребують неослабної уваги і постійної турботи від представників влади, державних діячів політиків, літераторів, соціологів, журналістів тощо. А якщо замість цього ми маємо систематичну неповагу, помилки і неприпустимі прорахунки в діяльності, то навіть незначної емоційної іскри, викликаної працівниками засобів масової інформації серед населення, може бути достатньо для небезпечного соціального вибуху чи навіть серії таких вибухів. Підґрунтям, умовами або підставами для них можуть послужити на фоні загальних кризових політичних та економічних явищ та процесів не тільки умисні, але й необережні, нетактовні, занадто гіперболізовані та емоційно наелектризовані слова та виступи окремих політиків і представників влади, чи їх недостатня увага до специфіки і особливостей розвитку окремих регіонів, тим

паче допущені ними прорахунки і правопорушення, включаючи неправомірні рішення тощо. Все це, безумовно, значно підвищує соціальну напругу і може призвести до неочікуваних і дуже тяжких наслідків та результатів, які важко або зовсім не можна заздалегідь передбачити і важко попередити та своєчасно швидко й ефективно усунути чи припинити.

Разом з тим, правова (юридична) та суто адміністративно-управлінська і кримінологічна підготовка державних діячів, депутатів, політиків та практиків - фахівців неюридичних спеціальностей, у тому числі й соціологів та журналістів, не кажучи вже про більшість населення в адміністративно-правових і кримінологічних питаннях, у тому числі й в сфері охорони громадського порядку і забезпечення громадської безпеки та під час пошуку та вибору шляхів їх ефективного вирішення та сучасного організаційно-правового регулювання на практиці, і сьогодні залишаються, як і колись, незадовільними. Але це чомусь зовсім не заважає багатьом з них бути достатньо самовпевненими і приймати в цій сфері «відповідальні» рішення, які впливають на долі держави і людей, і навіть їх життя та здоров'я, стан громадського порядку і забезпечення громадської безпеки в державі. А відсутність необхідних знань і належної відповідальності за прийняті рішення та їх практичні результати, безумовно, породжують рецидив беззаконня і правопорушень, у тому числі часто й з ще більш тяжкими наслідками. І все це, як часто і не безпідставно повторює наш перший та інші колишні президенти України, і призводить до того, що ми і маємо на практиці те, що маємо.

Як відомо, у відповідності з законом охорона громадського порядку і забезпечення громадської безпеки на практиці здійснюються, насамперед, силами співробітників органів внутрішніх справ у взаємодії з Національною гвардією, державною службою надзвичайних ситуацій та іншими

правоохоронними органами, а за необхідністю – й військовими підрозділами Міністерства оборони України. До охорони громадського порядку залучаються або можуть залучатися згідно з чинним законодавством та іншими підзаконними актами також інші державні та недержавні органи і служби, підприємства і установи, громадські організації та окремі громадяни тощо. Так, наприклад, указом Президента України № 454/2014 від 06.05.2014 на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України відповідно до пунктів 1, 17, 20 частини першої статті 106 і статті 112 Конституції України й у зв'язку з різким ускладненням внутрішньополітичної обстановки у південних і східних регіонах держави внаслідок подальшого втручання Російської Федерації у внутрішні справи України, зростанням соціальної напруги в державі, було оголошено про проведення часткової мобілізації протягом 45 діб із дня набрання чинності цим Указом, тобто після його затвердження Верховною Радою України, та призов військовозобов'язаних, у тому числі резервістів, та поставку транспортних засобів для забезпечення потреб Збройних Сил України, Національної гвардії України, Служби безпеки України, інших військових формувань України здійснити в обсягах, визначених мобілізаційними планами з урахуванням резерву.

Контроль за всією цією діяльністю на всіх рівнях здійснюється державою й уповноваженими на те органами, установами, організаціями і посадовими особами. Але інколи в цю дуже важливу і відповідальну справу не професійно, малограмотно або завідомо корисно чи за власними або корпоративними мотивами і цілями незаконно втручаються представники засобів масової інформації, окремі соціологи, політтехнологи, депутати та політики, які нехтують на практиці вимогами законів та інших нормативно-правових актів і

дозволяють собі голослівні, неповні або викривлені і часто неточні або з тих чи інших причин завідомо неправильні чи перекручені і неправдиві заяви, або без суду та слідства образи і тяжкі звинувачення будь-кого, намагаючись таким чином та будь-якою ціною виділитися з натовпу, заробити собі певні привілеї чи хоча б короткочасну і тимчасову народну увагу та пошану, або незаконно вплинути на результати голосування під час виборчої кампанії тощо. Така поведінка безумовно наносить тяжкої шкоди і громадському порядку, і громадській безпеці, і суспільним інтересам, і правам та інтересам окремих громадян і, врешті-решт, й всій державі та її прогресивному розвитку й авторитету.

Неприпустимими є випадки, коли у повсякденному житті чи у своїй публічній державній діяльності, тим паче в ході виборчої кампанії допускають випадки порушень законності, чванливо-недоброзичливого або нерівного й навіть протилежного за одних і тих же умов відношення до населення різних регіонів країни і порушення законних прав їх громадян, які швидко і неминуче викликають значний негативний публічний резонанс та штучні й складні конфлікти чи кризові ситуації. Ще більш неприпустимима вибіркова практика так званої «політичної доцільності» управлінських рішень і так званого «політичного» вибіркового тиску на працівників внутрішніх справ чи всю правоохоронну систему, коли використовуючи та незаконно експлуатуючи свій депутатський чи дипломатичний імунітет окремі політики, публічні чи посадові особи задля власних чи корпоративних інтересів або виконання певних замовлень і попередньо заказаного вирішення якихось питань чи задля досягнення своїх власних цілей примушують правоохоронців чи інших представників влади приймати завідомо незаконні рішення, або умисно утворюють на практиці не тільки окремі та поодинокі, а навіть групові та масові кризові ситуації, явища та

процеси, конфлікти, бійки та суперечки і навіть криваві та тривалі озброєні сутички і протистояння із застосуванням зброї та спецзасобів. Або, не вичерпавши попередньо усіх можливостей для їх мирного вирішення та розв'язання, публічно й емоційно закликають населення вчиняти завідомо протиправні діяння і навіть кримінальні правопорушення, такі, наприклад, як злочини в сфері національної безпеки чи порядку управління в державі тощо. Наприклад, навіть керівники окремих політичних партій чи керівники окремих секцій у Верховній Раді та офіційно зареєстровані кандидати в Президенти України під час засідання Верховної Ради України, публічних виступів, у ході виборчої кампанії тощо, які, як правило, не тільки транслюються, але й періодично в записі по радіо чи телебаченню повторюються, а також дублюються і поширюються в Інтернеті, можуть дозволити собі безвідповідально і безкарно закликати до організації і проведення несанкціонованих мітингів; утворення незаконних озброєних формувань і рухів опору; незаконного втручання в діяльність суддів, слідчих, прокурорів інших представників влади; захвату і утримання заручників чи незаконного звільнення затриманих осіб і навіть засуджених згідно з законом злочинців, незаконного захоплення будь-яких органів, підприємств, установ чи організацій чи вчинення самосуду та інших кримінальних правопорушень, прямо передбачених законом.

На наш погляд, у вищезазначених та інших випадках підбурювання представниками влади, депутатами, політиками, публічними особами і держслужбовцями інших осіб до вчинення кримінальних правопорушень, передбачених кримінальним законом, або вчинення ними самими цих правопорушень власноруч і з будь-якою формою вини, повинні обов'язково тягнути за собою, поперше, не тільки автоматичну

втрату ними свого імунітету, але й, враховуючи особливу суспільну небезпечність і тяжкість цих кримінальних правопорушень та їх особо негативний суспільний резонанс у даних випадках та особо тяжкі чи тяжкі наслідки або можливість настання таких наслідків, у тому числі для громадського порядку, громадської безпеки і всього правопорядку в державі в цілому чи в окремих її регіонах, також і, по-друге, притягнення цих осіб до кримінальної відповідальності у встановленому законом порядку не за основними, а за кваліфікованими чи особо кваліфікованими складами відповідних кримінальних правопорушень з кваліфікуючими і обтяжуючими чи особо кваліфікуючими і особо обтяжуючими обставинами. А для цього пропонуємо законодавцю внести нову відповідну статтю у Загальну частину і відповідні доповнення у всі відповідні статті Особливої частини Кримінального кодексу, передбачивши підвищену кримінальну відповідальність таких осіб, враховуючи займані ними посади, дипломатичний або депутатський статус, а звідси більш тяжку відповідальність за вчинені ними кримінальні правопорушення, і більш тяжкі санкції, види, розміри і терміни кримінальних покарань, які можуть бути призначені за їх вчинення, та більш тяжкі умови їх відбування.

Для підвищення ефективності державного управління, дієвої охорони громадського порядку і надійного забезпечення громадської безпеки, виправлення та оздоровлення нинішньої криміногенної обстановки в державі від всіх представників різних гілок влади, політиків, журналістів, представників засобів масової інформації тощо потрібні безумовна об'єктивність і законність всіх їх дій, професіоналізм і підвищена особиста відповідальність за практичні результати виконання ними своїх службових обов'язків та справжній патріотизм, любов і повага до всього без виключення населення

своєї держави і турбота про задоволення його законних вимог, у тому числі й стосовно проблем працевлаштування молоді, умов праці, росту цін і заморожених розмірів пенсій та заробітної плати, падіння купівельної спроможності та зростання зубожіння населення, проблем розвитку регіональної фінансової та економічної самостійності та децентралізації влади тощо. А для цього, в свою чергу, треба постійно бути з народом і своєчасно помічати, попереджати та виправляти тривожні тенденції, вислуховувати всіх людей і з усіх регіонів.

На практиці, на жаль, ми маємо часто вибіркового патріотизм і нинішніх представників влади, і обраних народом депутатів, та їх вибіркочну любов і повагу, тільки до членів своєї партії чи населення своїх регіонів або своїх «майданівців» переважно Києва, центру чи заходу України, на мітинги яких вони ходять й самі, і з якими полюбляють радитися, і саме яких вважають героями і терпляче й уважно вислуховують їх вимоги та задовольняють їх навіть і тоді, коли останні тривалий час не сходять з майданів, заважаючи нормальній діяльності державних і недержавних підприємств, установ та організацій, порушують громадський порядок або добровільно не здають правоохоронним органам незаконно придбану чи привласнену зброю, спецзасоби тощо, і зовсім не застосовують до них в таких чи інших передбачених законом випадках потрібного виду юридичної відповідальності з урахуванням суспільної небезпечності і змісту вчинених ними діянь, як засвідчує безпристрасна статистика й не коментовані документальні кадри хроніки. Разом з тим, представники влади повинні бути на практиці дійсними слугами всього народу України, а не окремих її регіонів, піклуючись однаково щиро і по доброму за всіх громадян України.

Криміногенна ситуація в країні зараз загострилася так, що вкрай небезпечно соціологам, політикам, представникам влади

тощо у власних, корпоративних чи корисних інтересах під час передвиборної та після виборної кампаній у засобах масової агітації та пропаганди і далі роздмухувати кривавий вогонь майданів, масових протистоянь, масових антитерористичних операцій, що вже призвели фактично на практиці до початку громадянської війни, і на крові жертв до зростання ненависті, помсти та злоби, які вже породили не тільки Київський майдан, але й численні майдани і криваві протистояння в Луганську, Донецьку, Славянську, Краматорську, Маріуполі, Горлівці, Новогродівці, Єнакієві, Одесі тощо. За даними секретаря Ради національної безпеки і оборони (РНБО) України Парубія А.В., оголошеними ним під час телевізійного інтерв'ю 10.05.2014, всього біля тридцяти міст і населених пунктів України контролюються так звані «сепаратистами», серед яких дійсних сепаратистів чи тим паче терористів навіть зі слів самих очевидців і учасників: депутатів, політиків, представників влади і пересічних громадян насправді незначна кількість, а 99,9 відсотків нерідко складають зневірені в справедливості й обіцянках будь-якої, в тому числі і нинішньої влади люди, з якими представники влади не хочуть навіть і розмовляти, тим паче прислуховуватися до їх потреб і нужд. Під час прес-конференції 08.05.2014 Андрій Парубій прямо заявив, що сьогодні наші головні барикади знаходяться вже не в Києві, а в Донецьку, Луганську та інших небезпечних блоктах. Як повідомляють Укрінформ і «Новини Донбасу» з посиланнями на відповідні статистичні дані Департаменту охорони здоров'я Донецької облдержадміністрації з 13 березня, включаючи антитерористичну операцію, в Донецькій області вже зареєстровано 49 загиблих, а у лікарні з вогнепальними пораненнями доставлено 245 постраждалих [8]. І перелік палаючих міст України і кількість людських жертв у результаті кривавих протистоянь, на превелику жаль, продовжує зростати.

І це безсумнівно тривожно-кричущий знак, який засвідчує і підтверджує початок неоголошеної громадянської війни і без перебільшення свідчить про допущені і неприпустимі помилки та прорахунки в керівництві державою, у тому числі й в питаннях охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки. Потрібні негайні й категорично тільки мирні державні заходи з розв'язання політичних, економічних, соціальних, правових та інших кризових та конфліктних проблем і, насамперед, треба негайно покласти край і закінчити скрізь в Україні криваві протистояння, антитерористичні операції і забезпечити примирення всіх сторін та надійний мир в державі в цілому з публічним каяттям всіх і водночас милосердним всебічним прощенням та примиренням всіх.

Будь-яким політикам, депутатам всіх рівнів, представникам влади, керівникам і державним службовцям та працівникам засобів масової інформації і кожній публічній людині треба назавжди усвідомити і засвоїти прописну істину про те, що кому більше дається, з того більше і запитують, тобто про свою підвищену відповідальність, у тому числі і юридичну, за кожне сказане ними слово, кожному їх дію чи бездіяльність та їх практичні результати. І якщо всі ми дійсно бажаємо увійти в Європу, то доводити це потрібно, насамперед, не словами і закликами, і тим паче не зброєю, а законним чином і своєю сумлінною працею, її високими показниками і результатами, законністю і бездоганністю своєї поведінки, справжньою повагою до кожної людини та її прав і свобод. Будувати нове вільне демократичне і правове суспільство можна тільки за умови коли кожний із нас та всі ми разом і без виключення, незалежно від віку, займаної посади, національності тощо беззаперечно та строго будемо додержуватися чинного законодавства і не порушувати вимог інших нормативно-правових актів. А звідси не личить будь-кому, тим паче

державним діячам, представникам будь-яких гілок влади, представникам засобів масової інформації, кандидатам в депутати, тим паче тим, хто балотується на посаду Президента чи Прем'єр-міністра України і таке інше забувати про презумпцію невинуватості і публічно ображати чи незаконно без проведення слідства і суду й у порядок, не передбачений законом, звинувачувати, чи тим паче карати будь-кого або публічно закликати до вчинення діянь, безпосередньо передбачених кримінальним законом, для досягнення будь-яких власних, корпоративних та інших цілей. Й в умовах кривавих протистоянь, насилля і смертей не зайвим буде нагадати їх виконавцям, організаторам і підбурювачам, що життя і здоров'я будь-якої людини є її головними і невід'ємними правами, що були надані їй при народженні і які в Європі і в усьому цивілізованому світі мають найвищу цінність, а вбивство навпаки вважається найтяжчим гріхом, а тому згідно з чинним законодавством України і сьогодні навіть за вчинення тяжких та особо тяжких кримінальних покарань в Україні смертна кара давно скасована. Звідси й криваві тривалі чи короткочасні масові спеціальні військові, терористичні чи інші операції, що представляють небезпеку для мирного населення країни та пересічних громадян в мирний час і мирній обстановці є неприпустимими і навіть одиничні випадки спричинення при цьому будь-яких тілесних ушкоджень чи смерті хоча б одному пересічному громадянину України повинно тягти за собою у випадках і в порядку, передбачених законом, кримінальну відповідальність винних осіб, а настання іншої матеріальної чи моральної шкоди повинно надавати право потерпілим звертатися в суд з заявою про відшкодування такої шкоди..

Не слід забувати також, що неприпустимо безкарно підштовхувати, підбурювати, примушувати чи наказувати будь-кому і у будь-який спосіб вчиняти насилля, тілесні ушкодження,

вбивство або інші кримінальні правопорушення, передбачені законом (окрім, звичайно, випадків спеціально передбачених законом, наприклад, за наявності всіх підстав, що виключають кримінальну відповідальність) і при цьому ще й заохочувати до таких діянь, тим паче державними чи недержавними або суто політичними методами управління, а пролиття крові, тілесні ушкодження і смерть в таких випадках повинно, кваліфікуватися вже не за основними, а за кваліфікованими складами кримінальних правопорушень або кваліфікуватися за сукупністю, якщо кваліфіковані склади таких кримінальних правопорушень законом не передбачені.

Всесвітня історія, наука і практика переконливо свідчать, що будь-яка дія неминуче викликає протидію, а криваві перемоги ніколи не були, не є і не можуть бути тривалими, тому що насилля породжує у відповідь ще більше насилля, і так далі до повного знищення противників з обох сторін, якщо ні одна із сторін не зупиниться і не зупинить своє власне насилля та мирним шляхом насилля інших. І саме тому всім нам сьогодні треба як найскоріше зупинитися і зупинити пролиття крові та криваві протистояння в нашій державі. Це фактично засвідчили і результати народних референдумів в Донецькій і Луганській областях, що продемонстрували не показну, а дійсно масову народну волю людей, доведених до відчаю кризами, зубожінням, нестатками, неповагою та образами влади, а тепер ще й принизливою її недовірою, ще й принизливими та небезпечними військовими антитерористичними операціями, тим паче з людськими жертвами та іншими тяжкими наслідками, та бажання абсолютної більшості людей цих областей до миру, спокою, громадського порядку і безпеки, прогресивного розвитку регіонів і самостійності як єдиного надійного засобу їх забезпечення за умови, коли держава цього не забезпечила і не може забезпечити і гарантувати сьогодні

мирним шляхом. І інколи саме за це бажання свого народу і конкретних людей в цих регіонах окремі представники влади помилково стали вважати і називати їх сепаратистами або ще гірше терористами, та ще й боротися з ними зі зброєю і кривавим шляхом замість невідкладного проведення відповідних і вкрай необхідних економічних, фінансових, господарських, правових та інших реформ. Результати референдумів можна визнавати чи не визнавати офіційно легітимними як і нинішніх представників влади в Україні, що прийшли до влади шляхом Київського майдану, але не можна результатами цих масових народних референдумів публічно і фактично нехтувати чи намагатися потопити їх в людських стражданнях і крові. Народ давно втомився від красивих, але пустих обіцянок і невдалого державного управління й обурився на нинішню владу за нерівноправне положення Донецької і Луганської області з іншими регіонами, і не врахування владою особливостей цих регіонів, несправедливі й насильницько-криваві методи державного управління. До миру, виконання владою своїх обов'язків з врахуванням і дотриманням всіх принципів законності, справедливості, демократизму, рівноправного відношення до всіх громадян та дотримання і виконання всіх їх прав і свобод закликає владу не тільки населення цих регіонів, але й усіх регіонів і верств населення нашої країни та всіх країн світу. І це і нинішній, і будь-якій владі (якщо вона не хоче бути тимчасовою і потім засудженою та покараною народом чи народами) треба не тільки зрозуміти, але і невідступно й строго виконувати кожен час і кожен день.

Негайно встановивши мир, треба як найскоріше й усіма існуючими мирними методами, способами і засобами державного та недержавного управління розрушити штучно створене окремими представниками нашої влади, політиками та представниками всіх засобів масової інформації протистояння

заходу і сходу та його загострення до вкрай небезпечних меж взаємними пошуками винних осіб та способів їх покарання, переорієнтувавши всіх на позитивні процеси єднання України і спільного розв'язання існуючих економічних, господарських, соціальних, політичних та інших проблем, у тому числі й проблем боротьби зі зростаючою злочинністю й охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки. А для цього вже недостатньо разових і не систематичних переговорів, а необхідний постійний відкритий і результативний діалог влади та всіх її рівнів і гілок із народом, у тому числі і через керівників та активістів народних майданів та рухів, лідерів місцевих еліт, бізнесу і науки півдня та сходу, щоб постійно аналізуючи обстановку в державі і виникаючі недоліки і труднощі її прогресивного розвитку та їх причини й умови, знаходити мирний і найбільш ефективний шлях вирішення всіх питань та розв'язання всіх проблем.

Всім нам конче потрібні єдність України, патріотизм, мужність, порядність, чесність, правдивість, професіоналізм і мудрість для того, щоб зупинити насилля та пролиття крові в протистояннях в нашій країні і перед тим як шукати інших винних осіб та звинувачувати їх, визнати, насамперед, свої власні помилки та покаятися, і на цій основі прийти до позитивних переговорів і пошуку необхідних компромісів та відповідних сумісних рішень, що принесуть нашій країні мир і спокій та забезпечують належну охорону громадського порядку і надійну громадську безпеку та безпеку державі, її прогресивний розвиток і зростання добробуту населення. І тоді пролиття братської крові буде припинено не тимчасово, а назавжди й актуальні проблеми охорони громадського порядку і забезпечення безпеки в державі будуть розв'язані, а масові військові операції, у тому числі й антитерористичні, серед населення своєї держави стануть непотрібними.

Список використаних джерел:

1. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ: підручник. / Ю.П.Битяк, В.В.Богуцький, Л.П.Коваленко та ін.; за заг. ред. В. Я. Настюка. – Х.: Право,2013. – 472 с.
2. Административная деятельность органов внутренних дел. Часть Особенная: Учебник. // Под ред. А.П. Коренева. – М.: Щит-М, 2001. – 360 с.
3. Бандурка О.М. Теорія і практика управління органами внутрішніх справ України. - Харків, 2004. – 780с.
4. Верменич Я.В. Історична регіоналістика в Україні: теоретико-методологічні проблеми: Автореф. дис. д-ра істор. наук: 07.00.01 / Я.В. Верменич; НАН України. Ін-т історії України. – К., 2005. – 32 с.
5. Задорожнюк Э.Г. Украина: Восток, Запад, Центр как «ось консолидации» (вторая половина 1990-х годов) / Э.Г. Задорожнюк // Регионы и границы Украины в исторической ретроспективе: научное издание / отв. редактор д. истор. наук Л.Е. Горизонтов. – М.: ООО «Стратегия», 2005. – 304 с.
6. Історія України ХХ – початку ХХІ століття: Навч. посіб. / П.П.Панченко, Н.П. Барановська, С.С. Падалка та ін.; за заг. ред.. В.А. Смолія. – К.: Знання, 2004. – 582 с.
7. Нагорна Л. Територіальність як чинник еволюції та фундамент ідентичності // Історичний журнал. – 2007. – №4 (34). – С.3-11.
- 8.Електронний ресурс: <http://www.Vesti.ua>; www.segodnya.ua/ukraine.html; <http://www.rada.kiev.ua> тощо.